

Evanghelia zilei de luni: Credința unui tată

Comentariu pentru luni din săptămâna a 7-a din timpul de peste an. „Cred, Doamne; ajută necredinței mele!” Certitudinea atotputerniciei lui Dumnezeu este compatibilă cu credința mereu insuficientă a omului și, tocmai de aceea, devine o rugăciune plină de încredere.

Evangelie (Mc 9,14-29)

În acel timp, întorcându-se la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei. Îndată ce mulțimea l-a văzut, a

rămas uimită și a alergat să-l
întâmpine.

Iar el i-a întrebat: „Despre ce
discutați cu ei?”

Atunci, unul din mulțime i-a răspuns:
„Învățătorule, l-am adus la tine pe
fiul meu care are un duh mut. Ori de
câte ori îl ia în stăpânire, îl trânteste
la pământ, iar el face spume,
scrâșnește din dinți și înțepenește.
Am spus discipolilor tăi să-l alunge,
dar nu au putut”.

Atunci el le-a răspuns: „O, generație
necredincioasă, până când voi mai fi
cu voi? Până când vă voi mai
suporta? Aduceți-l la mine!”

L-au adus la el și, când duhul l-a
văzut, îndată l-a scuturat [pe tânăr]
și, căzând la pământ, se zvârcolea,
făcând spume.

[Isus] l-a întrebat pe tatăl lui: „De cât
timp se întâmplă aceasta?”

El i-a zis: „Din copilărie. De multe ori l-a aruncat chiar și în foc și în apă ca să-l facă să piară. Însă, dacă poți, îndură-te de noi și ajută-ne!”

Isus i-a spus: „«Dacă poți?» Toate sunt posibile pentru cel care crede”.

Tatăl copilului a strigat îndată: „Cred. Vino în ajutorul necredinței mele!”

Văzând Isus că se adună mulțimea, i-a poruncit duhului necurat, spunându-i: „Duh mut și surd, eu îți poruncesc: ieși din el și să nu mai intri niciodată în el”.

Strigând și scuturându-l puternic, a ieșit, iar el a devenit ca un mort, încât cei mai mulți spuneau că a murit. Însă Isus, prinzându-l de mână, l-a ridicat, iar el a stat în picioare.

După ce a intrat în casă, discipolii l-au întrebat aparte: „De ce noi nu am putut să-l alungăm?”

El le-a spus: „Acest soi [de diavol] nu poate fi scos cu nimic în afară de rugăciune”.

Comentariu

La întoarcerea de pe muntele Tabor, unde slava divină s-a manifestat în timpul Schimbării la Față, Isus găsește o dispută între discipolii săi și o mulțime numeroasă. Un bărbat și-a adus fiul, posedat de un duh mut, însă ucenicii Învățătorului nu au reușit să-l vindece.

De multe ori, Dumnezeu pare să se ascundă, iar noi, oamenii, trebuie să ne confruntăm cu probleme care ne depășesc puterile. El vrea să ne pună la încercare credința, acea credință care mută munții și care dă mărturie despre prietenia noastră cu Dumnezeu. Aceasta este marea preocupare a lui Isus: „Când va veni

Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (Lc 18,8).

Astfel, Domnul i se adresează direct tatălui copilului posedat, care se îndoia dacă El poate să-l vindece: „Toate sunt cu putință celui care crede!”. Acest mesaj apare de mai multe ori în Evangheliile. Îngerul îi spusese Mariei: „La Dumnezeu nimic nu este cu neputință” (Lc 1,37), iar apostolilor, tulburați de dificultatea celor bogați de a intra în Împărăția cerurilor, Isus le spune: „La oameni este cu neputință, dar nu la Dumnezeu; căci la Dumnezeu toate sunt cu putință” (Mc 10,27).

Știm că Dumnezeu poate totul și, totuși, de câte ori ni se pare că ne lipsește credința! De aceea, ne regăsim în strigătul acestui tată: „Cred, Doamne; ajută necredinței mele!”. Această rugăciune este un amestec de credință și îndoială, o expresie autentică a naturii umane.

De fapt, ori de câte ori spunem „cred”, nu doar că ne mărturisim credința, ci și o cerem. Până și experiența pierderii credinței, în ultimă instanță, un se poate înțelege fără credința.

Așadar, aceste cuvinte pot fi considerate cea mai sinceră, cea mai umană și cea mai sfâșietoare rugăciune din Evanghelii, fiind, într-un fel, chiar esența credinței. Acest neam de diavoli, la fel ca toate relele din viața omului, poate fi alungat doar printr-o rugăciune încrezătoare către Dumnezeu.

„Acel bărbat simte că credința lui șovăie, se teme că această sărăcie a credinței va împiedica vindecarea fiului său. Și plânge. Să nu ne rușinăm de această tânguire: este rodul dragostei lui Dumnezeu, al rugăciunii pline de pocăință, al umilinței. [...] Să o spunem cu aceleași cuvinte noi, acum, la

sfârșitul acestui timp de meditație. Doamne, cred! M-am educat în credința ta, am hotărât să te urmez îndeaproape. În repetate ori, de-a lungul vieții mele, am implorat milostivirea ta. Și, în repetate ori, de asemenea, am considerat aproape imposibil ca tu să faci atâtea minuni în inima fiilor tăi. Doamne, cred! Dar ajută-mă, ca să cred mai mult și mai bine!” (Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 204).

Giovanni Vassallo

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-luni-credinta-unui-
tata/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-luni-credinta-unui-tata/) (26.03.2025)